

Žingsniai

prisiminimai * visrakčiai * staigmenos

Bridžita Vanderpuf čiupo kitą dantyse laikytą visraktį.

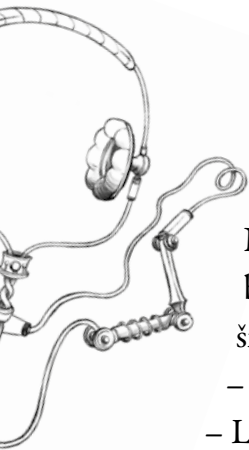
– Gal galėtum dirbti greičiau? – paklausė Tomas.

Bridžita suspaudė lūpas.

– Tomai Timpsonai, – sušnibždėjo ji, siekdama klausymosi stiklo¹. – Stengiuosi kaip įmanydama greičiau.

– Bet aš...

¹ Vienas iš Bridžitos išradimų; klausymosi stiklas yra ilgas, į stetoskopą panašus daiktas, leidžiantis pasiklausyti slaptų pokalbių ir saugotis krečiant eibes.

– Ciiit!

Bridžita prispaudė prie galvos ausines.

Nieko – tik vėjo dvelksmas pro atvirą langą, balsų gausmas iš gatvės ir tolimas vakaro bangų šniokštimas.

– Žingsnių negirdėti. Dar turime laiko.

– Laiko? – sušnypštė Tomas. – Jo nėra! Mane vėl nutvers, ir aš viską sugadinsiu.

Bridžita palingavo galvą.

– Kaip tau šovė mintis, kad pasislėpti stiklinėje kepinių vitrinoje bus...

– Aš jau atsiprašiau. Tai beviltiška, tiesa? Tau nieku gyvu nepavyks...

– Prisimeni našlaičių prieglaudą? – paklausė Bridžita, ištraukdama naują visraktį iš savo oranžinių plaukų kupetos.

Tomas mirkstelėjo.

– Suprantama, prisimenu.

– Gerai, – tarė Bridžita. Pakreipusi ji įkišo lankinį visraktį į mažą žalvarinę spynelę. – O ar pameni spąstus lokiams direktorės Akrid² kabinete?

² Panelė Akrid buvo Neklusnių vaikšių našlaityno, atgrasios vietos, kurioje dar neseniai gyveno Bridžita ir Tomas, direktorė.

Jiedu kartu šyptelėjo.

– Žinoma, aš jų nepamiršau, – patvirtino Tomas. – Jau neprisimenu, kiek sykių direktorė buvo mane į juos įkišusi.

– Šimtą septyniasdešimt šešis, – pasakė Bridžita, kuri niekada nepamiršdavo jokio skaičiaus.

Mergaitė dar sykių sukėlėjo visraktį, o tada ištraukė iš plaukų dar vieną.

– Niekada nebuvau padaręs nieko, kad nusipelnčiau tų spąstų lokiams, – pareiškė Tomas.

Bridžita kilstelėjo antakį.

– Na, gerai, – nusileido Tomas, iškeldamas rankas aukštyn. – Gal kartais aš...

– Įpylei į panelės Akrid obuolių sultis menkių kepenėlių aliejaus?

– Tai buvo tavo mintis, aš vien...

– Pririšai didžiulių jos batų raištelius prie lubų ventiliatoriaus, o paskui įjungei jį ties padala „Gerasis dangau, na ir greitai“?

– Na, taip, bet tai tu pridėjai...

– Dažų į jos dantų pastą? – pertraukė ją Bridžita.

Jiedu tyliai nusijuokė. Nuo Tomo iškvėpto oro aprasojo spintelės vidus.

– Ką ji mums tada šaukė? – paklausė Tomas.

Bridžita atsilošė, nubraukė plaukus ant ausų ir sušuko:

– Nagi, jūs, šlykštūs maži valkatos! Koooodėél, ar mano puikieji dantys aplipę ir mėlyni?

Tomas pašiurpo, Bridžita sukrečiamai gerai atkartotojo žuvėdrišką direktorės Akrid klykavimą.

– Džiaugiuosi, kad ji dingo iš mūsų gyvenimo, – pasakė Tomas.

– Ji ne tik dingo, – pritarė Bridžita. – Ji uždaryta Basakojų kalėjime³.

Bridžita dar kartą patikrino klausymosi stiklą.

Kažin kas buvo girdėti – tolimas ūžesys tarsi griaustinis, nugirstas gulint po antklode... tada

viskas nutilo ir buvo girdėti vien pastatomo

laikrodžio tiksejimas prie Bridžitos

lovos kambario⁴.

Bridžita susikaupė.

Tomas stebėjo, kaip draugės pirštai šoka ant spynos, kai

³ Basakojų kalėjimą juosė griovys su dygiais dagiais, apverstais kištukais ir sodo grėbliais. Niekas niekada nebuvo iš jo pabėgęs.

⁴ Bridžitos kambarį nuo vienos sienos iki kitos, nuo krašto ligi krašto užėmė lova.

ji užsimerkusi klausosi viduje esančių dantelių
šnabždesių ir spragtelėjimų.

– Ar tau kada nors būna dėl to liūdna? – paklausė
jis, žiūrėdamas į nukrautas lentynas.

Bridžita įkvėpė ir ją užliejo jusles kutenančių
Vanderpufo konditerijos *aromatų šuoras*: kvapai,
kuriuos ji skanavo ir kone girdėjo, tokia buvo jų
pikantiška, gardi, pokšinti galia.

Sviestas.

Braškės.

Vanilė.

Šokoladas.

Bridžitos širdis ėmė greičiau plakti. Kiekvienas
kvapas jos galvoje skambėjo kaip muzikinė nata, gardi
banga neįtikėtino saldumo, kuris suteikdavo jai tokį
džiaugsmą, kad mergaitė bijojo sprogti iš laimės.

– Kas galėtų mane nuliūdinti? – paklausė ji.

– Na, žinai... – tarė Tomas, pešiodamas rankovę. –
Našlaičių namai. Buvimas neklusnia vaikše. Požemis.
Didysis labirintas. Visa tai.

– Fffe, – prunkštelėjo Bridžita, nupūsdama kirpčių
sruogą.

– Ką pasakei?

– Aš pasakiau fffe! Tai kas, kad direktorė Akrid
buvo įmetusi mane į bedugnę duobę! Tai niekada...

– Kam našlaičių namuose reikalinga bedugnė duobė? – paklausė už užuolaidos pasislėpusi merė.

– Ponia, iš tiesų ji nebuvo bedugnė, – pasakė Bridžita. – Tik kokių penkių šešių kilometrų gylio.

Užuolaidos suvirpėjo.

– Be to, ji buvo užrakinusi tave lagamine ir įmetusi į ežerą, – pasakė Tomas.

– Ne tik paprastame lagamine, – patikslino Bridžita.

– Ir dideliame lagamine.

– Ir kuprinėje.

– Kelionmaišyje.

– Krepšyje.

– Rankinėje.

– Rankinėje buvo šiek tiek ankštoka, – prisipažino Bridžita. – Bet aš visada išsilaisvindavau. Tiesa?

Tomas švelniai jai nusišypsojo.

– Visada.

Bridžita ištraukė iš plaukų visraktį su kaušeliu gale⁵.

⁵ Kaušinis visraktis tebuvo nupjautas desertinis šaukštelis su išlenkta rankenėle.

– Ir aš visada išvaduodavau tave iš tų spąstų lokiams, tiesa?
Tomas pridėjo ranką prie stiklo.
– Kiekvieną sykį, – patvirtino jis.
Bridžita prispaudė delną prie stiklo priešais Tomo plaštaką.
– O tu visada buvai šalia ir dainavai tokią kvailą dainelę.

– Kvailą? – nepatikėjo Tomas. – Maniau, kad tau patiko „Sėkmės, pone Burunduk!“
– Tas stiklinis daiktas juda, – pasakė už vazono su augalu pasislėpęs ponas Konstantinas, raštinės prekių pardavėjas.

Bridžita apsisuko.

Klausymosi stiklas šokinėjo ant grindų.

Mergaitė čiupo ausines.

Žingsniai.

Garsūs ir aiškūs, jie artėjo.

– Ak, Bridžita! – sudejavo Tomas. – Atsiprašau!
Tiesiog užmesk ant manęs antklodę arba...

– Ciiit! – sušnypštė Bridžita, vėl čiupdama lankinį visraktį.

Nepaisydama klausymosi stiklo barškėjimo, Bridžita sutelkė dėmesį į kutenamus spynos dantukus,

dirbdama su visrakčiu kaip violončelininkas stryku, kol pagaliau aiškiai spragtelėję ir pasisukę dantukai išsirikiavo į eilę ir spyna atsirakino.

– Tau pavyko! – sušnypštė Tomas.

Klausymosi stiklas nuvirto ant šono.

– Greičiau! – sušnibždėjo Bridžita, traukdama draugą į laisvę po trupinių lietumi. – Slėpkis!

Durys staiga atsidarė ir pasirodė siluetas vyro, dėvinčio akinamai baltus virtuvės šefo drabužius ir aukštą kepurę.

Į parduotuvę įėjo ponas Ernestas Vanderpufas – geriausias pasaulyje kepėjas.

– Ei? – pašaukė jis. – Ar čia kas yra?

– Staigmena! – sušuko Bridžita, pašokusi ant kojų kartu su Tomu, mere ir kitais Pajūrio grožio gyventojais.

Visi prapliupo juoku, kai didis vyras susverdėjo ir žengė ataturpas, glausdamas prie krūtinės kepurę.

– Dieve šventas, mano mieloji! – aiktelėjo ponas Vanderpufas, apkabindamas

Bridžitą ir pakeldamas ją nuo grindų. – Kone išvirtau iš klumpių! Kas vyksta?

– Ak, Bridžita, tau pavyko! – pareiškė Paskalis, užlipęs Bridžitai ant peties⁶. – Jei Tomas būtų pastebėtas, gimtadienis staigmena būtų sugadintas!

– Gimtadienis staigmena? – nušvito ponas Vanderpufas, kai susirinkusieji ėmė jį sveikinti ir plekšnoti per nugarą. – Man?

Bridžita apšivijo rankomis jo juosmenį ir kuo stipriau apkabino.

– Su gimtadieniu, tėti! – pasakė ji.

⁶ Suprantama, elfų būna visur, kur gaminami daiktai. Kepyklos elfai, kaip Paskalis le Fleras, vadinami sviesčiais, gėlių pardavėjų – žiedukais, akinių pardavėjų elfai yra mirksiai, o kalvių elfai – geležiukai.